

KIRKEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 26	Utkommer hver måned	November 1932	Utgiver og redaktør: Sogneprest Slaattelid Davik	3. årg.
--------	---------------------	---------------	--	---------

Bøn.

(Melodi: Kom hit til mig enhver især).

Gud lat ditt ord til hjarta gå,
so me må våre synder sjå,
med hjartesorg deim kjenna,
og um frå synd til Jesus snu
og setja heilt til han vår tru,
og aldri frå han venda.

Ja, lat ditt ord til hjarta gå,
so me din kjærleik klårt kan sjå
og kjærleiks frukter bera,
og med kvarandre, hand i hand,
få stemna heim til livsens land,
Deg, Gud, til evig æra.

Frå Nynorsk salmebok.

Jesus alene.

Det bør være så i enhver kristens liv, at Jesus alene får være kraften i arbeidet. Skal en gjerning bli velsignet, må alt som er vårt eget i virksomheten brytes ned og Jesus alene være drivfjæren. Alle kristne burde ha disse ord »Jesus alene« skrevne over sitt liv og sitt hjertes dør.

Hvordan skal vi komme dertil, at de blir virkeliggjort i oss? Om den Herre Jesus heter det i fortellingen om forklarelsen på bjerget, at »mens han bad blev hans åsyn anderledes å se til«, og »Hans klær blev skinnende, aldeles hvite.« Skal vi bli anderledes må det skje gjennom bønn, ti det er Gud som må gjøre det; det er ikke menneskeverk. Bønnen er midlet. Målet er forvandlingen. Det innebærer at vi må bli intet og Jesus alene hersker over vårt liv.

Da jeg engang gikk gjennom Vår Frelseres kirkegård i Oslo og så alle disse graver,

da stod nevnte ord så levende for mig. Jeg tenkte at om alle de som lå der kunde tale, mon de da ikke vilde si: Vi skulde ønske at »Jesus alene« hadde vært overskriften over vårt liv. Jeg tror at hvilken stilling de enn har hatt til Jesus, mens de levet, så er dette deres ønske nu. Du som ikke kjenner Ham, — tror du ikke, at når du engang står ved ditt livs aften og ser tilbake på hvad der ikke kan leves omigjen, — tror du ikke at du da skal ha samme ønske? Vit da, at der er ennu tid å vende om, og at Jesus alene kan frelse.

Du svarer kanskje: Men der er intet nytt i dette; vi har det alt sammen i vår bibel. Ja, det er så. Dette er ikke noget nytt; men det alvorlige er at vi har det alt sammen i våre bibler, men i så mange tilfeller ikke i våre hjerter.

Prins Oscar Bernadotte i »Misjonsvennen«.

Den kristne tro.

3. Levende og død tro.

Vi så i forrige stykke, at å tro på Gud, det er å være sikker på at det som Han sier er sannhet. Men nu blir det næste spørsmål: Når er ens tro levende, virkelig og sann? Der er jo mange som mener og sier at de tror uten virkelig å gjøre det. Troen kan være innbillt, død og derfor gagnløs. Hvad er den avgjørende forskjell mellem den levende og den døde tro på Gud, mellem den innbillte og den virkelige tro på Guds ord. Dette er viktig å ha klarhet over.

Svaret er: Den sanne tro er den som viser sig derved, at man handler og gjør efter det man sier at man tror. Om man sier at man tror noget, men ikke handler efter denne tro, så er den død og innbillt.

Dette er det som Guds ord lærer oss om troen. I Jakobs brev 2,26 heter det: »Liksom legemet er dødt uten ånd, så er og troen død uten gjerninger.« Og Paulus streker under at det som det gjelder om er »tro virksom i kjærlighet«. Gal. 5, 6. Eller som Jesus innprenter: Det er ikke nok å si Herre, Herre. Mat. 7, 21 og 24—27. Til alle som sier at de tror det som Gud har sagt, lyder det kort og kontant: Vis mig din tro av dine gjerninger. Levende tro og lydighet hører alltid sammen; de er i grunnen to sider av samme sak. I samme grad som man handler, i samme grad tror man. Når man gjør efter et Guds ord, da tror man det og liter virkelig på det.

Noah trodde Herrens ord om syndfloden — og bygget arken. Abraham trodde Guds løfter — og drog til Kana'an. David trodde på Guds hjelp — og gikk mot Goliat. Apostilene trodde Jesu ord at Han vilde være med dem — og drog ut for å forkynne evangeliet. O.s.v.

Og likedan nu. Den som virkelig tror Jesu ord om bønner, han viser det ved å bruke bønner. Tror en i sannhet, at Bibelen er Guds ord, så leser og hører du dette ord. Tror vi for alvor at brødet og vinen i nadveren er Herrens legeme og blod, så bruker vi alterens sakramente. Den som virkelig tror, at »dersom vi bekjenner våre synder så er Han trofast og rettferdig så Han tilgir oss synderne,« — han vil av hjertet bekjenne sin synd for Gud. Dersom vi i sannhet tror, at Jesu blod rensar fra all synd, så vil vi søke frelse ved Hans kors. Tror du for alvor at Jesus er Guds sønn, så vil du tilbe og tjene Ham. Og således alltid: Den levende tro må nødvendigvis gi sig utslag i handling.

Og likeledes omvendt. Det er ingen hjelp i å si at man tror noget, hvis man ikke handler efter det. Hvad nytter det om en »tror«, at »Gud lar sig ikke spotte,« og han så går og spotter Gud hver dag ved å banne og rope på Djevelen? Eller at Bibelen er Guds ord, og så aldri eller sjelden kommer til kirke? Eller at syndens sold er døden, den evige død, og så lever likeglad og tankeløs i synden? Det er den døde, innbillte, unyttige tro, den som ikke viser sig i handling.

Altså: Levende tro på Jesus er å være sikker på at Hans ord er sanne og så handle efter dem og innrette sig efter dem. Dø tro er å si, at man tror Guds ord, uten å gjøre efter det.

Således er det med den virkelige og den innbillte tro.

Siger over døden.

I ei dansk bok um biskop Gabriel Koch i Ribe vert det fortalt um då son hans, Christian, døydde. Han heldt på å studera til prest, men døydde brått og heilt uventa av slag.

Syster til biskopen laut ta på seg det tunge arbeid å gjeva han melding um at sonen var død. Ho råka han i hagen til bispegarden, då han kom heim frå sin daglege spasertur. Bispen tok det heilt stillt; han berre bøygde seg ned og kyssa systeri på kinnet. Då han kom upp på romet der Christian låg lik, strauk han han på andlitet og sa: »Det er frå mor di« og so la han ihop hendene og bad: »Kjære Gud, no vil eg seia deg takk for Christian og fordi du har teke han heim til deg.«

Kort tid etter skreiv han til dotter si: »Vi har i den seinare tid — dei siste åri — ofte bede Gud hjelpa Christian til å nå sitt mål. Eg tenkte vel helst på eksamen og prestegjerna. Men Gud tenkte det onnorleis og — det trur vi forvisst — betre. Det har fått meg til å tenkja på det som far min sa eingong, at våre bøner til Gud kom fyrst til Jesus, og so måtte Han streka over noko i dei og streka under sumt i dei, so dei kunde verta som dei skulde vera.«

Være døde.

3. mars: Karl Samuelsson Levdalsnes, ug. minearbeidar; f. 1896; døydde i Kanada ved ulukkestilfelle (vådeskot).
5. oktober: Gunnhild Olsdtr. Langeland, kona til kårman Peder Langeland, Solheim; f. 1851 i Eid; alderdom.
6. oktober: Seborg Jensdtr. Maurstad, kårnkje; f. 1836; alderdom.

Menneskja sine dagar er som ein kvervande skugge.

Salme 144, 4.

Notisar.

Ved konfirmasjonane var det i år i Davik 19 konfirmantar, i Rugsund 22, i Aalfot 5 og i Totland 9. — Ved konfirmasjonsalfargangen var det i Davik 146 nattverdsgjester, i Rugsund 267, i Aalfot 55, i Totland 137.

Soknerådet i Rugsund har til soknerådskasserar i staden for Andreas Benæs valt kyrkjeseongar Aurvoll. Det gjorde framlegg um at Alfred Haugland vert kyrkjeverje for Rugsund kyrkje og Olai Totland for Totland kyrkje. Etter søknad frå ikr. 180 røysteføre kyrkjelydslemer i Maurstad og Rimstad krinsar og frå 20 i Rugsund krins um at landsmålsliturgien vert innført i sokna, vart det fastsett å ha avrøysting um denne sak på soknemøte i Totland 13. november og i Rugsund 20. november. Soknerådet vedtok samrøystes å råda til at landsmålsliturgi vert innført.

Ved basar på Haus 24. juni kom inn til heidningmisjonen kr. 120.00.

Ved kyrkjestemna i Kjølsdal 14. august kom inn 620 kr. netto.

Ektevigde: 15. oktober i Davik Anders Gutormsson Blålid, Sør-Vågsøy og Karoline Olaidotter Lofnes.

Til kyrkjeorgel i Davik er kome inn: Frå Peder H. Endal 22 kr. (tidlegare 30 kr.)

Arne O. Daviknes, som døydde i vår, har stifta tvo legat til beste for Davik, eit på 1000 kr. til hjelp for fatige i Davik skulekrins og eit på 3000 kr. til hjelp for sjuke i Davik sokn. Han har hermed sett seg eit vakkert minnesmerke i heimbygdi si.

Askvoll skulestyre gjorde 23. mai dette vedtak: »Styri i lag og samskipnader vert oppmoda um at møte, festar og basarar vert haldne so tidleg på kveld, at borni som er med der kan koma heimatt seinast kl. 10 um kvelden. På samkome der det er dans, bør dei som steller med det, nekta born tilgjenge. So vil skulestyret minna foreldri og alle vaksne um at dei passar etter at borni er inne og kjem i seng so tidleg som dei etter reglane for borni si sengetid skal vera kome i ro. Me vil so sterkt me kan streka under, at det er til uboteleg skade for helsa til borni at dei vert gåande ute seint på kveld og ikkje får den søvn um kvelden som dei skal ha. Likeins er det til skade for deira moralske liv, dette utelivet um kveldane og nætene.«

Dette er noko som ein bør leggja seg på hjarta sume stader ogso her i Davik.

Til Ungdomshjelpe i Bjørgvin bispedøme er no innsamla ikr. 75 000 kr. Av dette er 60 000 kr. hittil utdelt; 198 ungdomar har fått hjelp til ymse slags praktiske og produktive tiltak, til praktisk opplæring, maskiner og reidskap o.s.b.

Skyttarlaget i Aalfot har nyleg vedteke, at dei heretter ikkje skal ha skyting på sundagar. Eit framifrå godt vedtak som bør etterliknast alle stader!

Gardsnamn i Davik. Kolset: av mannsnamnet Koll og setr som tyder gard. — Leirgulen, er frå fyrst av namnet på vika eller fjorden; guli = smal fjord. — Lofnes av gamalnorsk Laufnes; har vore tilvakse med lauvskog. — Mjånes: av gamalnorsk mjår = smal. — Bortne: av gamalnorsk Burkni, som frå fyrst av har vore namnet på sjølve fjorden eller bukta. Heng kanskje saman med ordet burkn = bregne. — Bortneskår av gamalnorsk skor: nedre kanten på eit fjell. — Vingen: gamalnorsk Vindgi: den vinduge, utsett for storm; frå fyrst av namnet på viki.

For 100 år sidan: Døde: 2. okt. 1832 Synneve Abelsdr. Rafnefjeld, gaardmandskone, 52 aar. 16. okt. Samson Enochsen Endal, vilkaarsmand, 66 aar. 26. okt. Guttorm Andersen Angelskou, 4 uger. 5. okt. Brithe Johannesdr. Hongs, lægdslem, 66 aar. 3. okt. Simen Andersen Førde, vilkaarsmand, 64 aar. — Frå sokneprest Magelssens dagsregister: Ved gudstenesta i Davik 17. sundag etter triening var det 270 altargjester og 19. sundag 100.

Gudstenester:

25. sundag etter trien., 13. nov.: Totland.
26. sundag etter trien., 20 nov: Rugsund.
1. sundag i advent, 27 nov.: Davik.
2. sundag i advent, 4. des.: Aalfot.
3. sundag i advent, 11. des.: Rugsund.

Ved alle gudstenester altargang um nokon ynskjer det.

Kontingent er betalt av: Aalfot: Olai Nyvoll, Karl K. Sigdestad 2 kr.; Ole O. Myklebust 3. — Dombestein: Paul Dommesten 3. — Davik: Kaia Sunde, P. H. Endal 2; Johanne Hamre, P. Drageset 3; M. Bruvoll 2.50; H. Indredavik 4. Rugsund: Endre Kolset, Kristina S. Olsbø, Olai Hessevåg 2. — Leirgulen: Iver Bortneskår 1.50; Paul Midtbø 2. — Bortne: J. Muri 3; A. Egge 2.50; Kristen Bortne 2. — Hamnen: Østen Nygård 2. — Rimstad: P. Hagelund 3. Maurstad: Fru Anna Solheim 3; Lars A. Brobakke 2. — Levdal: J. Hundeide 2.

Hjarteleg takk til alle.

Kyrkjedepartementet har sendt eit rundskriv til alle sokneprestar um å vera med i arbeidet mot heimebrenningi og smuglingi. Departementet held fram at heimebrenning, smugling og gauking har auka so på i det siste, at det har vorte til ein alvorleg fære for moralen og helsa åt folket. I arbeidet mot dette, mot umoral og lovløyse og for moralsk helse hjå folket, har kyrkja ein serleg skyldnad å vera med.

Eg vil oppmoda alle kristeleg og kyrkjeleg interesserte å vera merksame på dette. Ogso her i Davik prestegjeld har det gjenge gysjor um, at endå til her skal finnast slike elendige som driv med den slags og lagar eller kjøper dette svineriet. Slike folk syndar mot Gud, bryt landsens lover og fortentar den djupaste vanvyrndnad av alle skikkelege menneskje. Dersom det verkeleg finst slike stakarar i ein krins, bør alt skikkeleg folk i grendi

ta seg saman og setja ein stoppar for uvesenet. Enno er det då vel ikkje kome so langt, at forbrytarar kan terrorisere bra folk her i våre bygder. So snart ein har prov, bør ein melda til politiet, utan sentimentale omsyn.

Aldri alene.

Jeg har engang lest disse ord: »Det er godt å ha et sted hvor man kan gå hen og gråte.« Hvor dette er sant! Vi mennesker, iallfall de fleste av oss, blir ikke så svært gamle før vi får erfare, at livet ikke bare er solskinn og lek. Sorger og bekymringer av så mange slags velter sig inn over oss og knuger oss i mismod og fortvilelse. Da er det i sannhet godt å ha et sted hvor man kan gråte ut.

Det barn blir jo alltid prist lykkelig som kan få legge hodet i mors fang og der gråte ut sine små sorger og skuffelser. Men også den voksne trenger et slikt »mors fang«. Og lykkelig er da den sjel som finner den samme trøster, Jesus Kristus og får lære hvor salig det er å få gråte ut hos ham. Skulde ikke han, smerternes mann, kunne forstå oss og hjelpe oss? Han som frivillig valgte lidelsens vei for vår skyld? Å jo, han både kan og vil.

Og da skal vi få oppleve at våre egne lidelser blir så uendelig små i sammenligning med hvad han måtte lide under sitt jordeliv. Vi får erfare angerens og takknemlighetens tårer. Og tilsist en fredfylt glede i Gud.

Ja:

Led mig hen til korset, Jesus,
når jeg føler byrden svær.
Vis mig at du led og døde
blot fordi du har mig kjær.

Og der, ved korsets fot hos Jesus, der vil aldri trøsten og freden utebli for det ydmykt bedende hjerte.

B.

Mannen med krykken.

Der fortelles om den berømte amerikanske prest Beecher at han og gudsfornekteren Ingersoll møttes engang ved en lærd sammenkomst. Ingersoll forsvarte med sin sedvanlige glimrende veltalenhet sin vantro. Beecher taug. En av selskapet henvendte sig da til ham og sa: »Men nu De, hr.

Beecher, har ikke De noget å si til forsvar for Dees anskuelse og Deres tro?« »Egentlig ikke,« sa han stille; »jeg stod mens Ingersoll talte og tenkte på et rystende skuespill jeg idag har vært vidne til.« »Hvad var det da?« spurte Ingersoll. »Da jeg idag,« sa presten, »gikk nede i byen, fikk jeg øie på en stakkars lam mann som på sine krykker besværlig arbeidet sig frem gjennom uføret i gaten. Men da han var midt ute i verste sølen, sprang en stor sterk mann løs på ham, rev krykkene fra ham og lot ham bli liggende ute av stand til å reise sig op av sølen. Det var et sørgelig syn.« »Det var oprørende,« ropte Ingersoll. »Ja, ikke sant,« sa den gamle prest, idet han reiste sig, strøk sitt hvite hår fra pannen og så fast på sin motstander. »Ikke sant, det var oprørende. Og vet De, hvem den sterke mann var? Det var Dem, hr. Ingersoll, Dem selv og ingen annen. Den stakkars menneskesjæl er mere enn lam; men troen låner den krykker, hvormed den kan klare sig gjennom livets fristelset, synder og sorger. Men Deres lære river krykkene fra den. De lar den ubarmhjertig gå til grunne i synd og angst og fortvilelse. De frarøver den stakkars syke døende synder den siste trøst, det siste håp — religionen. Til å opføre en herlig bygning kreves en mester; men enhver elendig brandstifter kan forvandle den til aske; det er ingen kunst.«

Tilhørerne så på hverandre; der blev tausheit i forsamlingen. Man hadde fått vite Beechers mening.

En kunstner skulde male et billede som skulde bety menigheten i forfall. Men istedetfor å male en gammel forfallen ruin malte han til alles forbauselse en prektig bygning hvor man gjennom den åpne portal så den rikt utskårne prekestol og meget annet skjønt. Men like ved inngangen hang en liten bøsse med påskriften: »Til misjonen«, og like ved åpningen hvor gavene skulde legges ned, var malt — en veldig spindel-vev.

Således karakteriserte kunstneren en menighet i forfall. Og er ikke det riktig? Når misjonskjærligheten har forlatt en menighet, da er den selv forlatt av Kristi ånd og er i forfall.